

...Η γοργόφερη Ίρις ξεκουράζεται για λίγο στο Όλυμπο. Έχει μόλις επιστρέψει από το μεγάλο της ταξίδι ως τη Δήλο .Ακόμα μια δύσκολη αποστολή τελείωσε με επιτυχία. Κάθεται στα σκαλιά του παλατιού του Δία και ξαποσταίνει τα κρινένια ποδαράκια της τα στολισμένα με τα χρυσά της φτερωτά σανδάλια. Είναι πολύ ευχαριστημένη...δεν ήταν δα και τόσο μικρό τούτο το νέο της κατόρθωμα...

....Στη Δήλο η Λητώ ετοιμάζεται να γεννήσει τα δυο δίδυμα τον Απόλλωνα και την αδερφή του την Άρτεμη μα η Ειλειθυία ,η θεά που φέρνει τη γέννα, είναι φυλακισμένη στον Όλυμπο, την κρατά απασχολημένη η Ήρα στο αναπαυτήριό της μέσα σε μπαμπακένια σύννεφα για να μην έχει ιδέα τι συμβαίνει στη γη. Η Ήρα έχει θυμώσει πάρα πολύ με το Δία. Αυτή τη φορά δεν αστειεύεται

καθόλου. Θέλει να τιμωρήσει τη Λητώ που εννιά μερόνυχτα υποφέρει και δεν μπορεί να γεννήσει τα παιδιά της . Στο πλευρό της Λητώ είναι μαζεμένες πολλές θεές προσπαθώντας να την ανακουφίσουν λιγάκι. Η Θέμις και η Αμφιτρίτη τρέχουν πάνω κάτω στο έρημο βραχώδες νησί που αρμενίζει μεσοπέλαγα στο Αιγαίο. Χωρίς τη συνδρομή της Ήρας, όμως, όλα μοιάζουν ανώφελα. Κάνουν συμβούλιο, δεν έχουν καιρό για χάσιμο και αποφασίζουν να τρέξουν στην Ίριδα την αγαπημένη και πιστή αγγελιοφόρο της Ήρας ,είναι η μόνη που μπορεί να τις βοηθήσει. Το καθήκον που της αναθέτουν επικίνδυνο. Θέλει τόλμη και διπλωματία. Μια λάθος κίνηση και το σχέδιο καταστράφηκε. Μα η Ίρις ξέρει να τολμά και να αναλαμβάνει κάθε υποχρέωσή της με θάρρος και σοβαρότητα. Δέχεται, λοιπόν. Το σχέδιο τίθεται αμέσως σε εφαρμογή. Στόχος είναι να παραπλανηθεί η Ήρα ,να στρέψει αλλού την προσοχή της ,ώστε να καταφέρει να ξεγλιστρήσει η Ειλειθυία από τον Όλυμπο. Η Ίρις ξέρει να μιλάει γλυκά όταν χρειάζεται και τώρα σε τούτη εδώ την περίπτωση πρέπει να χρησιμοποιήσει όλη τη γλυκύτητα των λόγων της. Θα τα καταφέρει άραγε; Οι Θεές θα την βοηθήσουν . Ετοιμάζουν ένα αστραφτερό περιδέραιο εννιά πήχες μακρύ για να το προσφέρει η Ίριδα στην Ήρα.

Η Ίριδα σαν βροχή γρήγορη καταφτάνει από τον Όλυμπο στην Δήλο και από 'κει πάλι πίσω με την ίδια ταχύτητα ,στα χέρια της

κρατά το αστραφτερό περιδέрайο, με αέρινα βήματα πλησιάζει την Ήρα που νωχελικά ετοιμάζεται να σηκωθεί από τη μεσημεριανή της φιέστα .Με μια ανάλαφρη κίνηση σχεδόν χορευτική γέρνει το σώμα της προς την φρεσκοξυπνημένη Ήρα που ανακάθεται αναπαυτικά στο χρυσοστόλιστο ανάκλιτρο της

.Μπροστά στα ξαφνιασμένα μάτια της ,η Ίρις της προσφέρει το περιδέрайο καθώς το συνοδεύει ταυτόχρονα από μια κίνηση σεβασμού και υπακοής.

Η Ήρα τα χάνει το φως των πολύτιμων πετραδιών του τής τυφλώνει τα μάτια και κάνοντας μια στιγμιαία κίνηση προσπαθεί να προφυλάξει το βλέμμα της από την λάμψη του. Εκείνη ακριβώς τη στιγμή η Ειλειθυία το σκάει τρέχοντας από τον Όλυμπο. Όταν το αντιλαμβάνεται η Ήρα είναι πλέον αργά... Η Ίριδα με

τα γλυκά της λόγια της καταλαγιάζει το θυμό, όλα τακτοποιούνται σιγά σιγά. Ύστερα από λίγη ώρα το έρημο νησί της Δήλου

ζωντανεύει από τα παιδικά κλάματα δύο νεογέννητων μικρών θεών
...Η Ίριδα τα είχε καταφέρει για ακόμη μία φορά.

Με κόμπο οι Μοίρες πλέκουνε

την τύχη των ανθρώπων

και σε κουβάρι δένουνε τα βάσανα τους κόμπο

Οι Μοίρες αποφάσισαν και ο Δίας συμφωνεί πως ήρθε η ώρα η Αριάδνη την τύχη της να βρει. Γι αυτό στην Ίρις αναθέτει μια νέα αποστολή. Η Ίριδα θεά της δικαιοσύνης που στο χρυσό σταμνί της κουβαλάει μονάχα εκείνη το ιερό νερό της μαγεμένης Στύγας ορκίζοντας σε αυτό θεούς και θεές δέχεται με χαρά το καινούριο της καθήκον.

Εδώ και πολύ καιρό οι Αθηναίοι υποφέρουν από το βαρύ φόρο των Κρητών. Βαρύς και αβάσταχτος ,αφού κάθε χρόνο αναγκάζονται να στέλνουν τροφή για το Μινώταυρο επτά από τους καλύτερους νέους τους και επτά από τις ομορφότερες κοπέλες τους

<<Ως εδώ και μη παρέκει!!!!>> σκέφτεται ο Δίας που από καιρό έχει στο νου του να επέμβει δυναμικά .Περίμενε πολύ καιρό ως τώρα ,η αδικία αυτή πρέπει με μιας να διορθωθεί. Τώρα στο πλευρό του συμμαχούν και οι Μοίρες. Βέβαια οι πρωταγωνιστές της ιστορίας ,όπως άλλωστε συμβαίνει συνήθως ,αγνοούν της τύχης τα γραμμένα... Μα ότι γράφει δεν ξεγράφει και είναι αυτό γνωστό τις πάση.

...Η Αριάδνη χαίρεται το ζωοδότη ήλιο της γεννέτηρας της .Στα μακριά ξέμπλεκα ξανθά μαλλιά της οι αχτίδες του λαμπερού ήλιου κρυφογελούν παίζοντας κρυφτό. Γέλια και φωνές αντηχούν στην έρημη παραλία πέρα από την Κνωσό. Η χρυσαφταλισμένη άμμο πλούσια απλώνεται κατά μήκος της ακρογιαλιάς .Τα λευκά πόδια των κοριτσιών χώνονται στη ζεστή αγκαλιά της αφήνοντας χαραγμένα τα αποτυπώματα τους έτοιμα να σβήσουν στο πρώτο κυματάκι της γαλάζιας θάλασσας που θα αποφασίσει να παίξει ξεμυτίζοντας στην ακρογιαλιά. Η Αριάδνη η αγαπημένη κόρη του κύρη της και ένδοξου βασιλιά της Κρήτης του ονομαστού Μίνωα απολαμβάνει τα παιχνίδια της στην άμμο με τις φιλενάδες της .Νεράιδες , Νύμφες και Νηρηίδες της θάλασσας και της γης .Δεν γνωρίζει τι έχει λογαριάσει γι αυτήν η Τύχη και πώς έχουν πλέξει το νήμα της ζωής της οι πολυμήχανες Μοίρες .

Ξάφνου τα γέλια των κοριτσιών κόβονται απότομα σαν το αστραπιαίο βύθισμα του γλάρου στα ασπροκύματα σηματοδοτώντας το τέλος της ζωής κάποιου θαλασσινού αφρόψαρου. Ένα ιστιοφόρο φαίνεται να πλησιάζει στο λιμάνι. Καθόλου δε μοιάζει με τα συνηθισμένα .Τα μαύρα πανιά του προμηνύουν άσχημα μαντάτα. Η θάλασσα τώρα χάνει τη γυαλάδα της σκουραίνει με μιας ,υψώνει κύματα λες και θέλει να αποθέσει γρήγορα το βαρύ και ασήκωτο φορτίο που τόσες ώρες το ταξιδεύει. Γκρίζα σύννεφα κατεβαίνουν από τα ψηλά βουνά για να προϋπαντήσουν και αυτά με τη σειρά τους τούς νεοφερμένους επισκέπτες. Οι κοπέλες χάνονται ,μονάχα η Αριάδνη φαίνεται να θέλει να συμμετέχει στα γεγονότα έστω και από μακριά. Κρύβεται, λοιπόν ,πίσω από ένα μεγάλο βράχο που έχει το μισό του σώμα γερμένο προς τη θάλασσα και εκείνη για να τον ευχαριστήσει για την ξέχωρη αυτή τιμή του σκάει πότε πότε σαν χαμόγελο κানা κυματάκι στα πέτρινα πόδια του. Προφυλαγμένη και ασφαλής ετοιμάζεται να γίνει πρωταγωνίστρια στο έργο που συνέταξαν για το χατίρι της οι πολύτεχνες Μοίρες .

Το καράβι φτάνει στο λιμάνι, επτά όμορφα παλικάρια και επτά ψηλόλιγνες κοπέλες κατεβαίνουν. Θρήνος σηκώθηκε και αναστεναγμός πολύς. Τόσος που σήκωσε αντάρα θαλασσινή ,έγινε μαύρο σύννεφο που μπερδεύτηκε με τ' άλλα γκρίζα σύννεφα και σκέπασαν τον άλλοτε γαλανό ουρανό. Οι κοπέλες θρηνούν ,τα

μακριά μαλλιά τους ανεμίζουν στον αέρα που σηκώθηκε ξαφνικά θέλοντας να τους συμπαρασταθεί παίρνοντας μακριά τους όλη τη λύπη που σαν μαύρο σίδηρο τους πλακώνει την καρδιά. Τα πόδια τους δεν τις κρατούν ,μια δυο τρεις λυγίζουν από τον αβάσταχτο πόνο. Μαύρα τα πανιά του караβιού, μαύρος και ο ουρανός, κατάμαυρή και η ψυχή των νέων. Θρηνούν την άνοιξη που πρόκειται γρήγορα να πετάξει μπροστά από τα μάτια τους σαν γοργοπέταχτο χελιδόνι

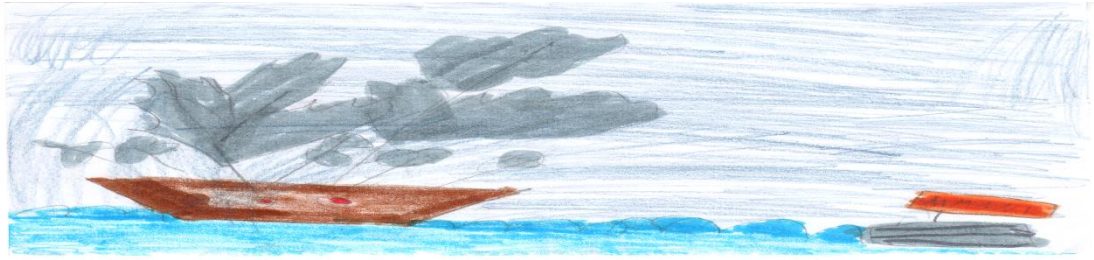
Νέοι και νέες περπατούν όλοι μαζί ομάδα

Δεν παν σε γλέντι της χαράς

Μήδε σε πανηγύρι

Μονάχα στα βαθιά σκοτάδια του λαβύρινθου

Θυσία θα χαθούνε

Η Αριάδνη βλέπει τα συμβαίνοντα και καταλαβαίνει ,έχει ακούσει από την καλή της κυβερνήντα να της εκμυστηρεύεται το βαρύ φόρο που πληρώνουν οι Αθηναίοι στον πατέρα της ,και τώρα να εδώ μπροστά στα μάτια της βλέπει καθαρά πως όλα πια είναι αλήθεια. Αρχίζει, λοιπόν, σιγά σιγά να συμπάσχει μαζί τους ,θέλει να τους βοηθήσει .Μα πως θα μπορέσει άραγε;

Ένα παλικάρι ξεχωρίζει μέσα από το αναστάτωμα αυτό. Βγαίνει μπροστά .Βγάζει το κοφτερό σπαθί του που λαμποκοπά ακόμα και χωρίς να φαίνεται ήλιος και κουνώντας το πέρα δώθε στον αέρα ,λες και το ακονίζει για μάχη φοβερή που θα ακολουθήσει ,τους μιλάει με λόγια δυνατά και τους δίνει κουράγιο. Τα μάτια του γυαλίζουν. Φαίνεται πολύ αποφασισμένος .Το πρόσωπό του φωτίζεται ,λες και για το χατίρι του βγήκε μοναχά για μια στιγμή ο ήλιος και κάθισε πάνω στα χάλκινα μαλλιά του. Η αλλόκοτη αυτή πομπή των μαυροφορεμένων νέων σε λίγο θα φθάσει στο ονομαστό παλάτι του θαλασσοκράτορα βασιλιά. Η Αριάδνη

ανάλαφρη σαν το φύσημα της αύρας έχει ήδη φθάσει στο παλάτι. Ξεχάστηκε και η πιστή της κυβερνήτρια θα την αποζητά. Η νύχτα άπλωσε το πυκνό της σκοτάδι παντού κρύβοντας όλα τα καλά και τ' άσχημα της μέρας.

Ξημερώνοντας η ημέρα βρήκε την Αριάδνη να την περιμένει στο ακρογιάλι. ο ήλιος μισοξυπνημένος δεν είχε ακόμα ξεκινήσει τη βόλτα του στα ουράνια με το χρυσό άρμα του ,όταν η Αριάδνη καθόταν δίβουλη στο ακρογιάλι αγναντεύοντας το πέλαγος που απλώνονταν μπροστά της, περιμένοντας τη θάλασσα να τις συμμαζέψει τις σκέψεις της που σαν αφηνιασμένα άλογα κατάτρεχαν το μυαλό της. Δυο δρόμοι ανοίγονταν μπροστά της ο ένας ήσυχος ,ήρεμος ,ασφαλής κοντά στην πατρική στοργή και ο άλλος δύσκολος και περιπετειώδης ο δρόμος της επιθυμίας .Δρόμος με κινδύνους που πολλές φορές δεν έχει επιστροφή.

Ψηλά στον Όλυμπο τώρα η Ίρις βλέπει την αδικία των νέων που θυσιάζουν τα νιάτα τους στα ανήλιαγα δρομάκια του λαβύρινθου και αποφασίζει να παρέμβει ,ζητά και παίρνει την άδεια της Ήρας ,η οποία της επιτρέπει να αφήσει τον Όλυμπο για λίγο. Η Ίρις δεν χάνει καιρό σηκώνει το χέρι της και μαζεύει τα χρώματα που αφήνει πίσω του το άρμα του Ήλιου καθώς εκείνος ετοιμάζεται πια να αποσυρθεί. Παίρνοντας μαζί του το φωτεινό κίτρινο και

αφήνοντας πίσω του το μενεξεδί ,το πορτοκαλοκόκκινο,το σμαραγδί και το γαλάζιο να τον χαιρετούν από μακριά και να προετοιμάζουν τους ανθρώπους για την αποχώρηση της ημέρας και την είσοδο της βασίλισσας της νύχτας . Η χρυσόπτερη Ίρις κρατά στο χέρι της όλα τα χρώματα και τα κουνά πέρα δώθε σαν μαντιλάκι στο χέρι μιας νησιωτοπούλας που χαιρετά κάποιο караβάκι να ξεμακραίνει στα ανοιχτά του πελάγους ή να το προϋπαντίζει καθώς έρχεται στο λιμάνι του. Κρατά όλα τα χρώματα στα λεπτά της χεράκια και βουτάει στο πέλαγος. Και να ώσπου να γυρίσεις και να δεις βρίσκεται κιόλας έξω στην ακρογιαλιά της Κνωσού ,να στο βάθος διακρίνεται το μεγάλο παλάτι του φοβερού Μίνωα. Με μια γρήγορη περιστροφική γύρω από τον εαυτό της κίνηση ,λουσμένη σε μια ασημοβροχή στροβιλίζεται ταχύτατα και μαζί της στροβιλίζονται και όλα τα χρώματα που κουβαλά ,λούζεται ολόκληρη με ένα άσπρο λευκό φως και προσφέρει στην Αριάδνη ένα κουβάρι τυλιγμένο με άσπρο, λευκό νήμα. Η Αριάδνη έντρομη παρακολουθεί να ξετυλίγεται μπροστά της όλη αυτή η σκηνή. Η ταραχή την κυριεύει και τα έκπληκτα μάτια προδίδουν το απρόσμενο γεγονός. Η Ίριδα αναλαμβάνει να τη βγάλει από τη δύσκολη θέση. Με λόγια γλυκά και ήρεμα την καθησυχάζει να υπακούσει στη μοίρα της και να πάρει την απόφαση που της ταιριάζει.

Είναι το δίκαιο είναι το σωστό

Ο Θησέας να εκτελέσει τον άθλο του αυτό

Το Μινώταυρο να σκοτώσει

Τους νέους να ελευθερώσει

Η Αριάδνη να τον ακολουθήσει

Στη Νάξο να αγκυροβολήσει!

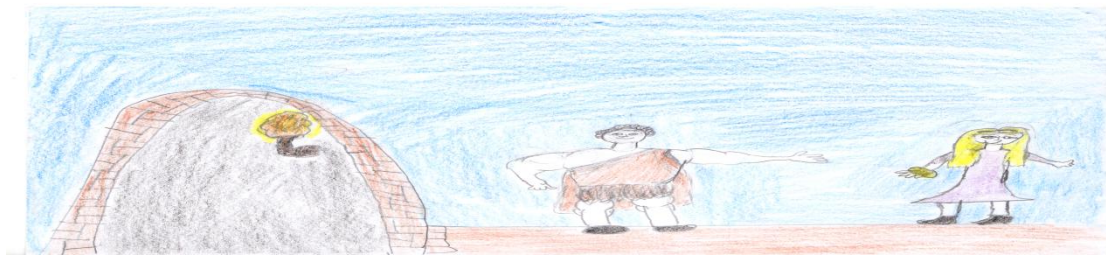
Όταν η Ίρις χάνεται στα κύματα η Αριάδνη τρέχει πετώντας στο παλάτι. Το τόλμημα της ριψοκίνδυνο, αν την ανακαλύψουν καταστράφηκαν όλα . Με πολύ προσεκτικά βήματα ,πατώντας στις

μύτες των ποδιών της πλησιάζει την μεγάλη σκάλα που οδηγεί στο βαθύ σκοτεινό υπόγειο που κρατούνται οι νέοι και ο Θησέας .Τα σκαλιά είναι απότομα πολύ και το βάθος τους μοιάζει ατέλειωτο. Ένα στραβοπάτημα και πάει το κουβάρι, πάει και η Αριάδνη. Κατεβαίνει προσεκτικά ,ζαλίζεται, για μια στιγμή παραπατά ,παραλίγο να χοροπηδήσει το κουβάρι από τα χέρια της και να καταρακυλήσει στο έβενος και στο χάος .Ευτυχώς καταφέρνει να συγκρατηθεί την τελευταία στιγμή στηρίζοντας το χέρι της στον πέτρινο τοίχο.

Ακουμπάει το σώμα της στην ψυχρή πέτρα και αφήνει την ανάσα της να ξεχυθεί ανακουφισμένη .Κρύος ιδρώτας στάζει από το μέτωπο της .Παίρνει κουράγιο και συνεχίζει .Υστερα από λίγο συνομιλεί με το Θησέα και του παραδίδει το μίτο της .Τον συμβουλεύει να μην ξεχάσει να κάνει ακριβώς αυτά που του εξήγησε μονάχα τότε θα υπάρχει περίπτωση να βγουν ξανά στο φως μέσα από την περιπλάνηση τους στο σκοτεινό Λαβύρινθο.

Έτσι και έγινε...

Ο Μινώταυρος βρίσκεται πεσμένος στο χώμα του Λαβύρινθου

ανίκανος να αποτελέσει

απειλή

από δω και πέρα. Οι νέοι και οι νέες τρέχουν γρήγορα προς το λιμάνι το καράβι τους ,τους περιμένει. Ο Θησέας ενώ παραδίδει το μίτο στην Αριάδνη ξαφνικά αλλάζει γνώμη της ζητά να τον ακολουθήσει. Πρέπει να βιαστούν σε λίγο όλη η πόλη θα έχει μάθει το συνταρακτικό νέο. Δεν θα αργήσει να φτάσει στα αυτιά του Μίνωα και τότε ποιος θα τον δει και δεν θα τον φοβηθεί. Να γλυτώσουν όσο είναι ακόμα καιρός. Βαριανασαίνοντας από το τρέξιμο φτάνουν στο καράβι .Όλοι είναι εκεί, μετρώνται .επτά νέοι, επτά νέες ,ο Θησέας ,η Αριάδνη και...ο μίτος .Πάνω στην βιασύνη τους τον πήραν μαζί τους .Βιάζονται να ξανοιχτούν στο πέλαγος .Ξεχνούν να αλλάξουν τα πανιά ,να κατεβάσουν τα μαύρα και να ανεβάσουν τα άσπρα πανιά. Άλλη μια κίνηση που θα οδηγήσει σε ένα άλλο παιχνίδι της μοίρας άσχημο για το Θησέα αυτή τη φορά. Οι παλατιανοί τους καταδιώκουν ,μα τώρα έχουν ξανοιχτεί αρκετά το γαλάζιο πέλαγος τους περιμένει. Ασφαλής πια μπορούν να χαρούν την ελευθερία τους .

Ταξιδεύουν μέρες ο ζεστός Νοτιάς που φυσά από την Κρήτη και έχει το καλύβι του ακόμα πιο μακριά κάτω στο Λιβυκό πέλαγος τους οδηγεί συμμαχώντας μαζί τους στο πρώτο τους λιμάνι τη Νάξο. Ασφαλίζουν το καράβι τους που ο τελικός προορισμός του είναι η πόλη των Αθηνών στην απάνεμη αγκαλιά της θάλασσας κάτω από τα Παλάτια της Νάξου τα παλάτια του θεού Διόνυσου για πολλούς και για τους περισσότερους του ναού του θεού Απόλλωνα

.Του Θεού του λευκού φωτός .Είναι κουρασμένοι, θέλουν να
ξαποστάσουν λίγο και να ξανασυνεχίσουν έπειτα . Ο Θησέας
αισθάνεται τα βλέφαρα του βαριά. Ξαπλώνει στην ακρογιαλιά,
δικαιούται λίγες ώρες ξεκούρασης. Ας καθυστερήσει λίγα λεπτά το
ταξίδι τους προς τον προορισμό τους ,δε χάλασε και ο κόσμος
!!!!!!!!!!!!

Ο Θεός Διόνυσος μόλις επέστρεψε από τη βόλτα του στους
αμπελώνες του νησιού . Πλησιάζει η εποχή του τρύγου και θέλει να
'ναι σίγουρος πως όλα γίνονται σωστά. Οι αμπελουργοί του
χάρισαν ένα όμορφο στέμμα από φρέσκο κλίμα αμπελικό
μοσχομουρίζουν τα φυλλαράκια του ακόμα από τη πρωινή δροσιά κι
ας χαίρεται λαμπρός ο ήλιος την ημέρα. Ένα μικρό κορίτσι με δυο
μάγουλα όλο ζωή του πρόσφερε ένα τσαμπί σταφύλι, μόλις το
κόψε με το μικρό ασημένιο της μαχαιράκι. Απολαμβάνοντας,
λοιπόν, το σταφύλι του και καταλαγιάζοντας τη δίψα του με μια
γουλιά κρασί από το χρυσό του ποτήρι που κρατά με το άλλο του
το χέρι αντικρίζει για πρώτη φορά την Αριάδνη και μαγεύεται από
την ομορφιά της κρητικής βασίλοπούλας, ξεχνάει το σταφύλι
,ξεχνάει το κρασί και θέλει μονάχα να την παντρευτεί. Το βλέμμα
του πέφτει στο αρχοντόπουλο που κοιμάται και χωρίς χρονοτριβή
το σχέδιο βάζει σε εφαρμογή.

Την Αθηνά παρακαλά να τον συντρέξει

το σχέδιο να εκτελέσει

και εκείνη δίχως άλλο

ρόλο διαπραγματευτή αναλαμβάνει το μεγάλο.

Στον ύπνο του Θησέα θα εμφανιστεί

και μυστικό μήνυμα θα του αφήσει στο αυτί.

Η Αθηνά εμφανίζεται στον ύπνο του Θησέα και τον συμβουλεύει να γυρίσει στην Αθήνα χωρίς την Αριάδνη. Ο Θησέας ξυπνάει απότομα .Το αναπάντεχο όνειρο τον έχει αναστατώσει. Κοιτάζει την Αριάδνη που χαζεύει το πέλαγος .Είναι πολύ όμορφη με τα μακριά ξανθά της μαλλιά. Το άλλο πρωί ,πριν οι πρώτες αχτίδες του ήλιου ακουμπήσουν τη γη ,ο Θησέας ετοιμάζεται για την επιστροφή του στην Αθήνα. Οι νέοι λύνουν τα σκοινιά ,το πλοίο ελευθερώνεται από τον κάβο και γλιστρά πάνω στην ήσυχη θάλασσα. Η Αριάδνη κοιμάται ακόμα μια γλυκιά ομίχλη έχει σκεπάσει τα βλέφαρα της και την κρατά για πολύ ακόμα στη ζεστή

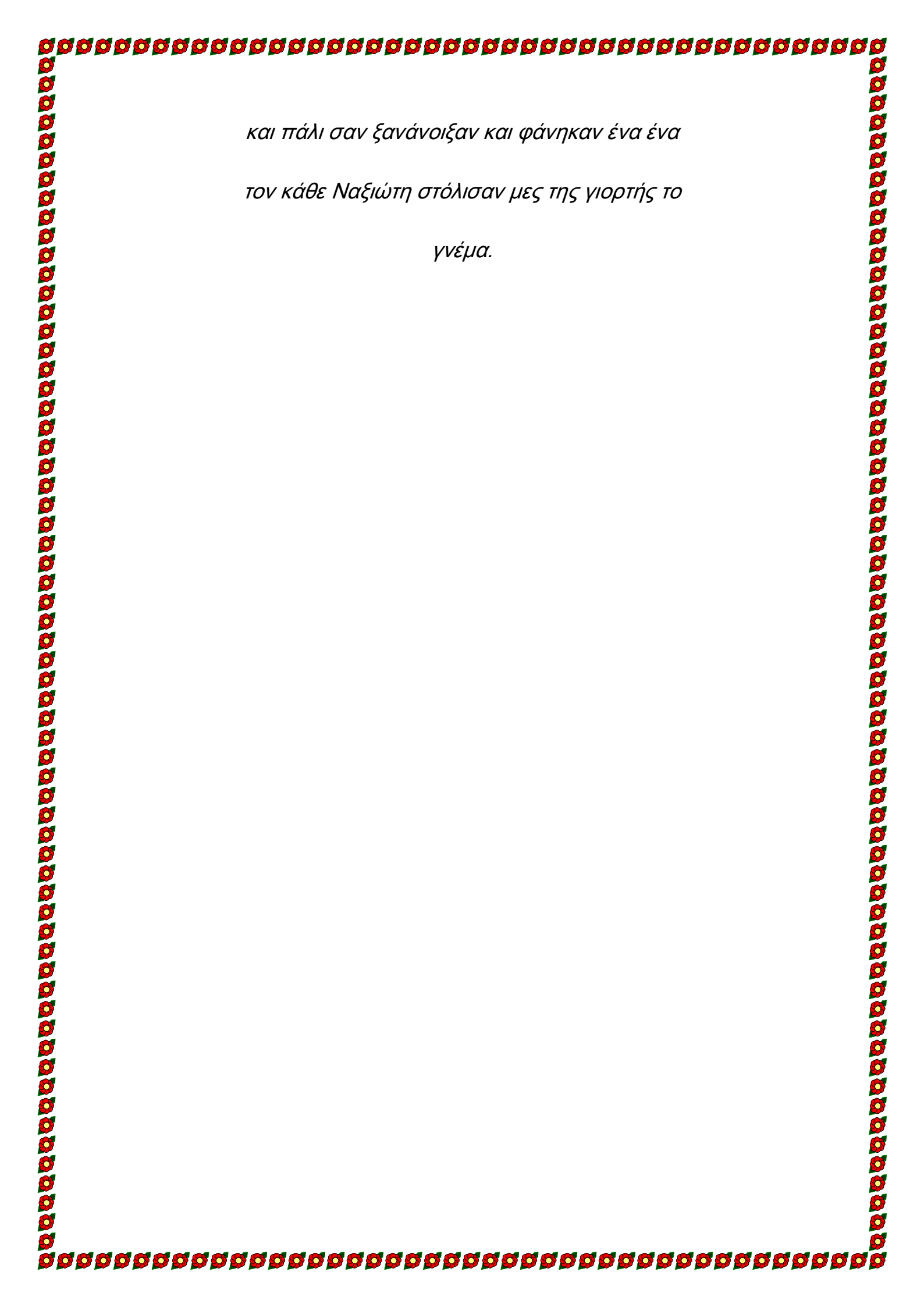
αγκαλιά του ύπνου. Όταν ξυπνά ο ήλιος βρίσκεται μεσούρανα και όλο το νησί λούζεται στο φως του. Μόλις καταλαβαίνει τι έχει συμβεί ξεσπάει σε θρήνο γοερό. Η λύπη της ταξιδεύει ως τα πάτρια εδάφη ,την ακούν οι Νηρηίδες που έπαιζαν μαζί της στην ακρογιαλιά του Ηρακλείου και με γρήγορες βουτιές βρίσκονται ξανά κοντά της . Ξεπροβάλλουν από τη θάλασσα και συμπαραστέκονται στην Αριάδνη στέκοντας τριγύρω της .Προσπαθούν να την καθησυχάσουν .Ότι έγινε έγινε και πίσω δε γυρίζει μονάχα η ζωή μπροστά της συνεχίζει ... Την ώρα που είναι έτοιμες να βουτήξουν και πάλι στα δροσερά νερά του Αιγαίου να σου και εμφανίζεται από μακριά ένα όμορφο παλικάρι, τα μαλλιά του λάμπουν κάτω από τον καυτό μεσημεριάτικο ήλιο ,στο κεφάλι του φορά ένα στέμμα από ολόφρεσκα σταφύλια που λάμπουν κι αυτά σαν πολύτιμες πετρούλες στολίζοντας τα μαλλιά του. Την πλησιάζει και ένα χαμόγελο φωτίζει το όμορφο πρόσωπό του. Η Αριάδνη και ο Διόνυσος φεύγουν για τη βόλτα τους στο νησί. Το γλέντι και η χαρά τους περιμένουν. Η Αριάδνη είναι χαρούμενη θέλει να μοιραστεί τη χαρά της με τους νησιώτες της Νάξου. Πετάει ψηλά το μίτο της ,δεν τον χρειάζεται πια, και κείνος ανοίγει και σκορπίζονται όλα τα χρώματα που τόσο καιρό λες και τα κρατούσε φυλαγμένα προσεχτικά μέσα του για τούτη δω τη στιγμή. Το γαλάζιο της θάλασσας και τ'ουράνου, το πράσινο των αμπελιών, το κίτρινο του φωτός που λούζει τις Κυκλάδες ,το πορτοκαλοκόκκινο του ηλιοβασιλέματος ,το μενεξεδί και το βιολετί ξεχύνονται και σαν στέμμα αγκαλίζουν όλο το Νησί.

Με τη σειρά τους οι νησιώτες και οι νησιώτισσες της Νάξου δέχονται με χαρά τα δώρα της Αριάδνης της νεοφερμένης βασιλοπούλας και για να την τιμήσουν της ετοιμάζουν μεγάλη γιορτή ,άλλωστε η φιλοξενία για όλους τους νησιώτες κυλάει μέσα στην καρδιά τους σαν το αίμα , φυσικά καλεσμένος θα είναι και ποιος άλλος ο θεός Διόνυσος . Φορούν λοιπόν την παραδοσιακή τους φορεσιά και πάνω στο γιλεκάκι των νέων όμορφες κοπέλες κεντούν τα χρώματα που πρώτη η Ίριδα έδωσε στην Αριάδνη και εκείνη με τη σειρά της τα χάρισε στους κατοίκους της Νάξου. Τα χρώματα του Ουράνιου τόξου. Και καθώς στροβιλίζονται στο χορό τους οι νέοι ,στροβιλίζονται μαζί τους και όλα τα χρώματα και όχι μια, αλλά πολλές φορές αγκαλιάζουν τη Νάξο. Πέρασαν τα χρόνια, οι εποχές άλλαξαν ,όμως ακόμα και σήμερα οι Ναξιώτες και οι Ναξιώτισσες δεν ξέχασαν το δώρο που τους δόθηκε και κάθε Απόκριες , την τελευταία Κυριακή των Αποκριών ντύνονται με τα χρώματα του Ουράνιου τόξου και ξεχύνονται στις πλατείες του νησιού.

Όλα τα χρώματα μαζί ενώθηκαν σε ένα

κι έγινε το λευκό το φως που φέγγει στον αιθέρα

*και πάλι σαν ξανάνοιξαν και φάνηκαν ένα ένα
τον κάθε Ναξιώτη στόλισαν μες της γιορτής το
γνέμα.*